

AK-29

Třetí (!!!) ročník, číslo osmadvacáté, datum těžce postapokalypsní, cena cenná

Spoluprací: leden, únor, březen, duben, kačur, červen, červenec, cháb, září, říjen, panáček, prosinec

Rozhovor s amantem Jiříkem**Prý chystáte divadelní hru?**

Vážený pane. Nikoli prý anebo možná anebo třeba asi. Hra je pochopitelně vytvořená a vy patrně trpíte krátkodobou ztrátou paměti, čemuž se, vzhledem k vašim alkoholovým pádům vůbec nedivím. Já vám tedy z dovolením připomenu, že minulý týden jsme společně s tím roztržitým Panáčkem prostřednictvím nejmodernějších komunikačních prostředků, neboli pomocí tzv. chatu na tom podělaném facebooku, vytvořili rychlou improvizací motolici, která ovšem nese znaky avantgardního přístupu.

Prý chystáte i operu?

Opera je již dávno hotova a mám pocit, že vaše delirium tremens bude patrně nevyléčitelné. Vždyť jsem vám proboha již před rokem posílal celý opus k posouzení a dočkal jsem nehorázného zapomnění. Nu nevádí. Momentálně sháním nějakého skladatele, který by mi k tomu složil hudbu. Neznáte někoho?

Je umělecký směr, do které jste ještě nefušoval nebo to neměl v plánu?

Z veškerých směrů je mi tak akorát na blití. Všechny ty různé dadaismy a komunismy a absurdity mi zavání šablonovitým ideologičnem a jistě chápete, že skutečný tvůrčí duch by se na to vše mohl tak akorát pěkně z vysoka vysrat a proto vám vřele doporučuji, abyste se přede mnou již nikdy ani slůvkem nezmínil o nějakých uměleckých ismech, nebo vás budu muset vyhodit z okna.

Jak se vám žije jako nově objevené hvězdě české kultury?

Z českou kulturou, pokud tím míníte to, co máme příležitost momentálně sledovat, nechci mít nic společného, a proto jsem byl tak nesmírně udiven, když mi byla udělena cena Magnésie lítera za celoživotní přínos právě české kultuře a měli ti pacholci štěstí, že jsem si tu jejich českou kulturu našťestí vyložil po svém, tedy jako cosi nebesky ideálního, jako cosi, čehož jsem pouhým nepatrným služebníkem, přímo pacholkem od koní, který si musí dávat sakra pozor, aby ji neumazal sračkami jako to dělají mnozí jiní, které ale raději nebudu jmenovat, ale jistě si domyslíte, koho mám na mysli.

Pojednání o

Tak zvaném kubistickém divadle a omlouvám se již dopředu za onen příměr kubistický, neboť za ním vykukuje ismus jako prase, ale na druhou stranu je metoda kubistické malby snad nejvhodnějším příměrem, jímž bych vám mohl přiblížit onu novou metodu divadelní režie, která spočívá, stejně jako je tomu u kubistů, v souběžném rozložení děje do několika vedle sebe aktuálně běžících scén, stejně jako to dělali kubisté třeba s lidskou hlavou, kterou jste mohli po provedení kubistické akce vnímat jaksi celou naráz, zezadu, zespoda, zkrátka ze všech stran najednou. Představte si na chvíli, že stojíte před panelákem. Za fasádou se nalézá spousta bytů i s nájemníky a přímo najednou a současně se před vámi odehrává spousta příběhů. Nikoli za sebou v nějaké posloupnosti, ale souběžně a pokud byste tento děj chtěli převést na jeviště, museli byste na něm současně provést všechny ty příběhy, takže by ono jeviště mohlo vypadat jako příčný řez oním panelákem, takže po odstranění čelní stěny odkryly se divákům všechny tajuplné děje probíhající prozatím pěkně v skrytu a přesně tak hodláme provést naši novou divadelní hru Giulio a Romea, jejíž děj nás zavádí do prostředí luxusního vysokohorského lyžařského střediska a v němž budeme moci sledovat příběh nechutné nevěry a jednoho pěkného bombardování, ale momentálně vám nic neprozradím snad až na to, že v tomto kuse se také objeví několik zdařilých baletních scén, ačkoli prozatím nemáme ani baletky, ani jeviště a dokonce ani herce ochotné vzít na sebe riziko.

• **O moderní hudbě a záslužné činnosti hudebního spolku Přítomnost, který záslužně uvádí na různých místech díla nejsoučastnější vážné hudby.**

- Měl jsem nedávno skvělou příležitost zúčastnit se jednoho takového podniku v prostorách Hamu, která sídlí v Lichtenštejnském paláci na Malé straně, neboť mne tam pozval jedna mladá harfenistka, s kterou jsem se nezapletl do ničeho jiného, než do rozhovoru o vážné hudbě a prozatím se ji marně snažím zlomit, aby mi složila hudbu pro moji operu Urychlovač, v níž by se postupy moderní hudby mohly uplatnit vysokou měrou, ale vraťme se raději k průběhu hudebního večera, jehož se bohužel kromě samotných skladatelů patřičných děl, jejich přátel a přátel samotných interpretů, nezúčastnil tak říkajíc nikdo z ulice, což považuji za velkou škodu a za velikou výzvu pro patřičné činitele z hudebního spolku Přítomnost, neboť jsem zde vycítil nedostatečnou propagandistickou práci a hned mne napadlo, že bychom se tohoto nevděčného úkolu mohli ujmout my z redakce AK-29, i když vážně pochybuji, že by zrovna kolega Cháb měl nějaké ponětí o současné moderní vážné hudbě, neboť z jeho kanceláře se neúnavně linou z hlasitého rádia samé hudební splašky současné pop music a proto se toho patrně budu muset ujmout sám a proto jsem se rozhodl založit si ruce na pupek a tvářit zpupně. Snad to pak ctěným čtenářům dojde.

Avantgarda je jen jiné slovo pro vyhraněnost. Jakési upozornění na to, že právě při produkci avantgardy nebude k dispozici popcorn, ani pohlazení. Avantgarda vylučuje tvůrce, dělá ho zvláštním. Jiným. Nestádním. Dělá ho tvůrčím, ne pouze komerčním. Umění je tu přeci od toho, aby bylo nové, nevidané, překvapující, otevírající nečekané dimenze lidského pohledu na věc. Je jedno jak až se bude člověk vrtět, vždy se vrtí na lopatě hrobníka. Člověk je totiž avantgardní do té doby, než mu za to začnou platit. Pak už se, jako Pavlovův pes, naučí tvořit pro oběh peněz, zapomene na krásu i myšlenku a začne si hledět vlastního jména, které u platicích roste a tím i nabývá hodnoty. Avantgarda je, s tímto pohledem na problematiku, pouze pro děti, které se, prozatím, neprosadily. S přísunem peněz odsouvá se ono mladické nadšení a rebelie. Žít v bídě není žádná avantgarda, žít v bídě je vlastně blbost. Tvůrcova blbost, která nedokáže vytvořit řádně nabídnout. Toť vlastně kapitalistický pohled na věc.

Každá další generace tvůrčitelů by měla odsoudit díla svých předchůdců a označit je za zkostnatělou vykopávku a tím se stát avantgardou. Neučiní-li to, nebyl zahájen vývoj, ale pouze pokračování již vytvořeného. Žehrá se v kruzích žehrajících, že nová avantgarda není. Došlo na umění a to došlo. Na krámě už nenaleznete jedinou špetku avantgardy a když už nějaký ten pokus vyškrábe z poliček, jedná se jen o negativistický pohled na věc. Jakousi Potěmkinovu vesnici, která jen předstírá, faktických hodnot v nich nenalézaje. Nové a neokoukané vzniká pořád, jen je to přikryto velmi silnou vrstvou starého železa. Žijeme ve světě, kde každý může být umělec, a proto vzniká velké množství braku, pro který není vidět na skvosty. Ale skvosty tu stále jsou, jen je hledat jinde, než v okolí hlavního proudu. Zaš'ourat prstem mimo všeobecnou pozornost.

Cenzura mlčením

Lidský duch je nezničitelný. Něco na způsob švába. Ač mu pod prdelí bouchne atomové bomby kus, přesto bude nadále trápit matičku Zemi svými bezduchými kročeji.

Lidský duch přežije i nynější bezduchou dobu, kde se volí, či spíše slepě následuje pud a kde pro snadné žití, odvrhává se myšlení na dobu neurčitou.

Hovno z toho.

Máme v Ústavě bod, kde se zapovídá jakákoliv cenzura.

Cenzura je totiž nepřipustná. Člověk má právo se vyjadřovat svobodně a bez omezení. Pokud ovšem neobhajuje nějaké ultranásilí na malčících, které vládní garnitura nepřipouští, byvše takovou.

Vzniká-li tedy něco hodnotného, ale nevhodného, nezavírá se autor do věznic a nepořádají se na něho hony. Kapitalismem se došlo ke zjištění, že i negativní reklama, reklamou je. A proto, je-li něco trnem v oku, mlčí se o tom. Ignoruje se to. Bez pozornosti upřené na uměleckou činnost, dostává se autor na hranu, kdy do té fabriky buďto odejde nebo do ní odejde i bez buďto. Po nekolikátýdenním vymývání mozku stereotypní prací, začne uhasínat i ten nejrozpučenější mozek.

Ignorece stala se tedy novodobou cenzurou. A jako všechno, má i cenzura v naší době mnoho tváří.

Hlavním tahounem je umělcovo sebeobviňování.

Jakmile na jeho činnost není jediná hodnotná odezva, stává se umělec nebezpečný sám sobě. Je mu mlčení říkáno, že není pro systém důležitý, že je jeho vnitřní tvorba zcela zbytečná. Systém donutí umělce, aby začal svalovat vinu na sebe. Neviditelná ruka trhu se tomu říká. Netrhá pouze státní a rodinné rozpočty, ale i duše.

Zhrzený umělec na moment zaparkuje v již zmíněné fabrice, ale jeho podstata neutichne, neustále ho požene dál a tak se umělec prodá. Vytvoří dílo, které se systému zalíbí. Začne dělat plagiáty. Začne reprodukovat již stokrát reproduované. Začne potlačovat vlastní osobnost. Začne dělat umění pro peníze, ne pro krásu. A jakmile dojde do této fáze, generuje pak peníze bez ustání. Peníze se ovšem negenerují přes zapšklou menšinu, ale přes masu. A tedy je umělec nucen tvořit masovou kulturu, kde se to laciností jen hemží. A tak po Bohu zemřelo i umění. Vedle paskvilu stojí paskvil a zadupává lidskou přirozenost do podlahy. Je přirozené, že se člověku líbí krásu, a proto je mu diktováno, aby se mu líbila ošklivost. Ono i v té novodobé kráse je víc ošklivosti, než čehokoliv jiného.

Jsmo tlačeni do blbosti. Kolektivní. Třebas s námi pak půjde daleko jednodušeji manipulovat.

Panáčkování

Jak by asi byl tradiční donjuanský příběh zpracován dnes? Jako moderní revue, nejlépe na ledě. Nebyla by jim při tom zima? A co Giacomo Casanova?

Zde je libreto k vrcholné árii dona Dona nazvané: Juanovo vyznání

Nevím co to do mě vjelo
zasouložit se mi chtělo
když jsem včera brzy k ránu
přefík sousedovi mladou Annu
Teď mě táta s bičem honí
jeho dcera slzy roní
Tatík bičem prudce mrská
mezi zuby vztekle prská:
Já jsem dceru nevychoval
abys ty jí defloroval
příště si ho třikrát vyhoň
a už žádnou z mých dcer nehoň!
Naštěstí jsem biči unik
jelikož běhám jak koník
Následně jsem další dceři
vjel do lůna po večeri
Radši mlčet! Řek sem pak
nebo tátu treťi šlak
Další den na prudkém slunci
poskytl jsem audienci
třetí dceři, zbylé panně
jež se zprudka vrhla na mě
pak už bylo povinností
zbavit holku nevinnosti
A tak jsem já alfa samec
rozpletl třem sestřám věnec

Zprávy z direktivní společnosti

- * Přední vývozcce umění se postavil na zadní a nevyveze prý už ani hovno.
- * Přední dovozce umění se postavil na zadní a dovážet prý už bude jen samá hovna.
- * Knihtisk byl nahrazen brožurkotiskem.
- * Komentář osmileté Aničky na anketní otázku Táta a prázdniny: Můj táta je deviant. Na prázky mě moc nebere. Spíš já jeho.
- * Feministky se chtějí množit dělením. Již rozdělily společnost, teď zapracují na sobě.
- * Vrcholem umění je sebevražda umělce vlastním výtvozem. Umělecký fotograf Kusý se po tři roky pokoušel podřezat vlastními fotkami, bez úspěchu. K vyvrcholení ho dovedla až jeho manželka, když ho utloukla fotoaparátom.
- * Věděli jste, že noční krém způsobuje noční vidění?
- * Tlaková výše, bude se držet níže, a tlaková níže zase výše, řekl pragmaticky redakci klimatolog Vrba, š'ourajíc tužkou do USB vstupu svého PC.

Antikvariát Kačur dětem - nasrat

Co je vaší přítomností, dětičky?

A to je vaší přítomností, dětičky.

(Reportáž psaná na závorce)

(Závorky jsou největší vynález lidstva. Kam se na ně hrabe kolo nebo ohniště. Chci-li něco říct, ač bych o tom mohl s klidem pomlčet, ale mně se prostě chce vyprudit, použiju závorku. Do závorky patří neužitečné dodatky, které se jina nevěšly.

Celé soudobé umění mělo by se sepsat do závorek. Namísto myšlenkových průjmů, čeká na nás obšírný seznam reklamních sloganů. Umění je tu od toho, aby mluvilo za příliš nesmělého člověka, tj. za celé lidstvo. Vypovídá o hodnotě své doby. Je odkazem do budoucna. Do toho nejistého a v očích většiny vcelku nešťastného místa. A tak tu máme masovou kulturu, která jakoby vypadla zpod pahnátů patologa-gynekologa, kde se útočí (no jo, umění už neslouží k naplnění ducha, ale k jeho vyprázdňení) na pudovou složku člověka. Předměty doličnými jsou tedy sex a násilí.

Smrt se stala jen atrakcí, která má pobavit. Děje se tedy v zásadě jen těm špatným nebo alespoň nesympatickým. Lidé jsou od smrti odváděni, je jim dána před oči clona rychlého zbohatnutí, nekonečného pramene spermatu, nikdy nevysychajících a pružných vagin, prázdných smíchů nad prázdnými vtipy a dalšími eventualitami, nad kterými se mi teď nechce přemýšlet, protože jsem stížen novou dobou. Líný a nedůsledný ve své činnosti, začíná člověk vpisovat své dějiny výhradně do závorek, hlavní text přenechává prázdnotě.)

Esej na téma...

Představte si běžný pouliční provoz a skupinku lidí, kteří se do tohoto dění vetřou. Náhle vytáhnou pišťaly, zahájí nesnesitelně ječivý koncert, začnou se svlékat a spustí neidentifikovatelně smyslný koncert. Poté se usadí a začnou, nazi, na chodníku kreslit obscenní obrázky.

Blbost? Ani náhodou, výjev, který by se svou skandálností vyrovnal Manetově Snídání v trávě v roce 1863.

Má nám tedy kromě recesistických akcí umění ještě dnes co říct? Ano, řeknete si, podívejte se na Tančící dům či Kaplického Chobotnici. Má tedy co říct, bez skandálního oparu? Udržuje jeho hodnotu i „prostá“ estetika? Má lidstvo ještě smysl pro krásno, aniž by bralo v potaz utilitární význam zobrazeného? To jsou otázky jako od zapšklého profesůrka Dějin umění s kulatými obroučky.

My však vidíme kolem sebe nádherné fotografie inzerující „impossible is nothing“ oblečení, které má na sobě nesmírně přitažlivý, osvalený chlápek s kapkou potu na čele. Kam se hrabe Michelangelův David na muže s ručníkem kolem pasu, jenž si aplikuje holící krém na hustým voussem obrostlou tvář?

A co Leonardova slavná Gioconda? Ta se nám dnes skví na obálkách časopisů div ne v orgastickém svíjení, na sobě jen nezbytnosti, ty nejdražší, samozřejmě.

A co film? Co televize? Máme tu rodinná dramata, která by ani Dostojevskij napsat nedovedl. Domy se natírají, billboardy fosforeskují svými alegorickými výjevy. Vše kvete a září. Televize je barevnější, hudba hlasitější, oblečení honosnější. Vše se točí kolem člověka jako ve Florencii 15. století. Důraz na humanismus je nám představen v podobě wellness center, kosmetických salonů a depilačních pomůcek.

Lidská bytost je takovým středem vesmíru, že se dokonce i prodává. Máme sami o sebe, jakožto o středobod vesmíru takovou starost, že ani krok navíc od svých svatých nohou nežádáme. Zato hlava, náš chrám rozumu drží naše ego v nebeských výšinách.

Zažíváme snad estetický úpadek? Nikoliv! Renesanci!

A teď něco úplně jiného

Položili jsme básníkovi Panáčkovi otázku co je to umění. Panáček se odvrátil od svých rozepsaných veršů, utřel si slinu u pusy a se zamženými očima pravil: „Umění, to je jedna dlouhá, špatně napsaná, nedokončená báseň“

No jo, básníci jsou egoističtí.

Tragický den strany Strana

Na plenárním zasedání, kde byl původně přítomen pouze místopředseda František Jemný, se strhla nesmírná mela. Jemný si drze u obsluhy objednal k pivu brčko. Když ho viděl místní štamgast chlemtat pivo brčkem, rozbil mu hubu. Přivolaná policie pak uložila přepravku s Jemného ostatky vedle svého vozu, kde ten byl ožrán kočkami. Ač Jemný skučel velmi nejemně, policie bezcitně dál lustrovala místní podniky a sbírala vedle nedopalků i nedomrlé ochlasy, které ukládala vedle Jemného.

Kočky za dobu lustrace ožraly Jemného natolik, že ho na místě policie zapoměla. Jemný se odplazil k předsedovi strany Strana a k hlášení o situaci předal mu do rukou i vlastní rezignaci a žádost o vystoupení ze Strany. A tak teď strana nemá místopředsedu.

Soulož o ceny

Soutěž o roční předplatné časopisu AK-29.

Stačí do antikvariátu, po předchozím upozornění, donést trochu optimistického dychu.

Antikvářovo chucpe... o plodném propojení té neklasičtější a nejdokonalejší vážné hudby, tedy o propojení jejich metod a postupů a forem s nejsměšnějšími a nejžalostnějšími projevy současnosti. Není to ovšem nic nového jak jsem zjistil v rozhovoru s jedním známým, který mne upozornil na jednu operu snad z osmdesátých či devadesátých let minulého století, jejíž děj pojednává o první oficiální státní návštěvě prezidenta Nixona v Číně. Bohužel si nevzpomínám ani na jejího autora a ani na její název, ale skutečně existuje a byla několikrát provedena ne nej přednějších scénách. Takže si představuji třeba Mírovskou věznicí se všemi jejími obyvateli včetně bachařů a vidím je zpívat dokonalé operní árie, v nichž se dovidáme ledacos o jejich temných osudech, ale také něco

Vložení dychu do slosovacího bubnu se můžete následující měsíc hrát vědomím, že předplatné bude jen a jen vaše.

Cestu do antikvariátu znáte.

Dych sebou.

55...Z INTERNÍ, PŘÍSNĚ TAJNÉ SMĚRNICE, JÍŽ BYL NEDÁVNO OBESLÁN NEJUTAJENĚJŠÍ OKRUH VEDOUCÍCH STRANÍKŮ STRANY. TATO SMĚRNICE BYLA SOUČÁSTÍ TAJNÉHO OBĚŽNÍKU XXAÍ,???-----

Epadedát do prdele si ho strč39, jenž byl natolik utajen, že si ani samotný předseda nemohl z principu uvědomit jeho tajuplnou utajenost a tak se stalo, že se úplně nevhodně objevil i na našich stránkách, neboť nám, redaktorům AK-29, není žádné tajemství svaté a přímo s rozkoší nadzvedáváme suknicu utajených skutečností, si pořádně posvítily na jejich nevábně páchnoucí spodničky. Bohužel byl celý oběžník napsán neviditelným inkoustem, což by pro zkušeného dekodéra nebyl zas takový problém, a jak se to také ukázalo kolegovi Chábovi, ale bohužel se mu pod plamenem voskovice vynořil text napsaný v naprosto nerozluštitelných šifrách, takže z toho Chába málem trefil šlak a v divokém rozrušení mysli spálil celý utajený oběžník, takže stupeň jeho utajení se tím pádem pozvednul o mnoho řádu výše do takzvané absolutní nerozluštitelnosti. Jediný, kdo by mi mohl být nápomocen při jeho rozluštění by byl přímo jeho autor, totiž předseda strany, ale jak známo, je to roztržitý a zapomětlivý chlapík, který už pomalu občas zapomíná i na svoje příjmení a já to přeci musím vědět nejlépe, neboť pokud mne nešálí paměť, jsem tím Kačurem přeci já, ale když se nad tím chvíli zamýšlím, zjišťuji, že to nemusí být vůbec jisté. Proč bych vlastně nemohl být tím opilcem Cháben anebo nakonec, nedej bože, třeba generálním tajemníkem komunistické strany ČINY...NE TÍM ASI NEBUDU, PROTOŽE NEUMÍM ČÍNSKY, ALE TO PŘECE NENÍ ZAS TAKOVÁ PŘEKÁŽKA, VŽDYŤ POKUD JSEM TÍM KAČUREM, TAK JSEM URČITĚ VELICE NADANÝ, A PROTO TO PRO MNE NEBUDE ŽÁDNÝ PROBLÉM ZVLÁDNOUT NĚJAKOU ČÍNŠTINU A POTOM BYCH JIŽ KLIDNĚ MOHL BÝT I TÍM TAJEMNÍKEM, ALE Z NEJVĚTŠÍ PRAVDĚPODOBNOTÍ BUDU STRANICKÝ MÍSTOPŘEDSEDA JEMNÝ, ALE TÍM TAKÉ NEMOHU BÝT, NEBOŤ TOHO PŘECI VČERA NA STRANICKÉ KONFERENCI OŽRALY KOČKY NA KOST A PŘEDSEDA KAČUR SE TÁKÉ OŽRAL, TAKŽE TEN BUDE NEJSPÍŠE JEŠTĚ CHRÁPAT A NEBUDE TEDY MÍT MOŽNOST ZABÝVAT SE SVOJÍ IDENTITOU, PROTOŽE VČERA O NÍ STEJNĚ PŘÍSEL, KDYŽ SE OŽRALÝ JAKO PRASE PŘIZNAL, ŽE NENÍ KAČUREM, ALE POLICEJNÍM KONFIDENTEM SLÁMOU, TAKŽE S KAČUREM VLASTNĚ UŽ NIKDO NECHCE NIC MÍT, ALE NYNÍ MNE NAPADLO, KDE JE TEDY VLASTNĚ KAČUR, KDYŽ SE TAK NÁHLE A NEČEKANĚ UKÁZALO, ŽE JE VLASTNĚ SLÁMOU...tyto úvahy mne ovšem nikterak nepomohou při odhalení obsahu utajeného oběžníku a proto se pokusím jeho obsah nějak intuitivně rekonstruovat, takže jak znám předsedu a je úplně jasné, že si z nás s tím Slámou dělal včera pouze trapnou legraci, musel oběžník začít jeho typickým velkohubým úvodem plným nabubřených frází, a proto tuto část mohu s klidným svědomím přeskočit a přejít dál k dalším odstavcům, v nichž se bezpochyby díky jeho chvástivosti a nekritičnosti muselo objevit několik chvalo zpěvů na vlastní zásluhy a poté se musel v další části hrubě a pokud možno co nejsprostěji obořit na naše politické protivníky a patrně si také musel otřít hubu o současného prezidenta, ten by se ovšem v naší partaji docela dobře vyjímal, tím by se mnou mnozí, včetně předsedy, nesouhlasili a proto budu raději dále postupovat k vlastnímu obsahu onoho oběžníku a protože jsem už v rukách držel nejeden minulý oběžník, v nichž snad kromě předsedy nikdo nikdy žádný obsah nenašel, dá se předpokládat, že ani v našem inkriminovaném oběžníku nebyla ani stopa po nějakém smysluplném obsahu, i když se také mohu mýlit a jedním ze zdrojů této mýlky by mohl být nedávný Kačurův zájem o současnou moderní hudbu. Ano, velmi dobře si vzpomínám, jak na včerejší konferenci řval zpoza stolu zamotaný do ubrusu politého červeným vínem, že jim všem ještě ukáže, co že to je skutečná politika a potom zařval, že politika je kurva umění, které není pro jedince Kačurovy velikosti žádnou problematikou. Problematikou nejvyšší tlačivosti teď shledával fakt, že je zaklíněn mezi nohy stolu, nemůže se kvůli tomu ani hnout a přesto potřebuje pekelně na záchod.

UŽ JE PONĚM , MŮŽETE ZAČÍT DRAŽIT.

Jak jsem venčil slona

Jednou ráno bylo docela hezky

a já dostal neodolatelnou chuť

zavenčit si se slonem.

Popadnul jsem tedy vodítko a toho hromotluka a uvazuje mu před domem ohlávku, vyslyšel jsem otázku od souseda jako co to je.

Buvolí kůže, syntetická vlákna, délka deset metrů.

pronesl jsem **demonstruje** mu pevné vodítko tak, že jsem málem sletěl ze štaflí.

On prý co to zvíře.

”

To je slon africký, latinsky jsem zapomněl, výskyt východní Afrika, na pokraji vyhubení

vypočetl jsem školometsky a trochu nechápavě,

“

neboť
tohle
ví
i

moje malá

sestra.

Narovnal jsem **slonu** uši a

vyšel

do parku, se slonem samozřejmě.

Stromy rozkvétaly,

slunce **svítilo**

a jako **si kolemjdoucí**

vedli psa, **já si vedl** slona.

Zdravil jsem okolní **svět**

pozvednutím klobouku

a na uznané pokyvování

jsem odpovídal mávnutím

ruky, jako že je to maličkost.

Večer jsem
před domem
psovi volno,
zaštěkal

a vrhl

se
hladově

na

misku

se

žrádlem,

vtříc

při

tom radostně **ocasem**.

na zahradě
dal svému
ten radostně

Autor textu je duševně narušený
jedinec a **redakce od něho dává
ruce pryč.**